

кръчмата. Но той рѣши да се въздържи и отново пое работата си. Мисълта му вече не можеше да се откъсне отъ сношната разпрвия съ Вълчана. Той прѣкарваше прѣзъ ума си всички злини, които тоя човѣкъ му бѣше причинилъ, прѣдугаждаше и новитѣ. Грозданъ се ядосваше, работѣше разсѣяно, нервно и, безъ да усѣти, силно одраска едната си рѣка. Той се изправи и гнѣвно захвърли настрана желѣзния ключъ. Шината на едното колело бѣше се разслабила. За това трѣбваше да се поговори съ ковача. Маслото бѣше засъхнало и ново трѣбваше да се купи. Всичко това за него бѣше достатѣченъ поводъ да излѣзе. Той наметна кожуха си и трѣгна къмъ кръчмата.

— Не викай! — сопна се той на жена си, която, изправена на прага, питаше го дѣ отива. — Влѣзъ си ти тамъ вжтрѣ! Азъ ей-сега ще си дода.

Още не влѣзълъ въ кръчмата, Грозданъ отдалечъ дочу, че говорѣха за него.

— Ще го сѣди, разбира се. Най-сетнѣ трѣбва да се знае има ли законъ или нѣма. . . .

Това бѣше Нейко кметътъ. Като видѣ Гроздана, той замлъкна и сърдито закри изъ кръчмата. На поздрава на Гроздана той едва забѣлѣзано кимна съ глава.

— Какво си се разсърдилъ, бай Нейко? — шеговито запита Грозданъ.

Нейко го погледна строго и не му отговори.

— Гроздане, готви си вжжето, обади се Къню. — Ще те бѣсятъ.

— Тѣй ли? Защо? Зарадъ сношната работа ли? Ти си кривъ, не азъ. Да не си давалъ толкозъ вино.

— Хе, хе! — провикна се Тачката и се разсмѣ. — Право е. Отъ пияния, дѣто казватъ, и лудиятъ бѣга. Ти си кривъ, Къню, ти!

— Кой кривъ, кой правъ не зная, — каза Къню. — Лошо стана.